

[Askjær Jørgensen]

man skal sætte i stedet for. Og det er klart, at når man diskuterer offentlige besparelser af den størrelsesorden, som venstre her foreslår, f. eks. under arbejdsministeriet, så skal man diskutere, om man kan skaffe den merbeskæftigelse, som er nødvendig, for at der ikke skal bruges så mange penge til arbejdsløshedsunderstøttelse. Man skal naturligvis også diskutere, hvor stor en skattelettelse man skal give for at kompensere nedskæringerne inden for den offentlige servicesektor, og derfor kan jeg sige til venstres ordfører og forslagsstiller her, at jeg synes, man skulle tage § 1 med næste gang, man arbejder med det her. Jeg synes, man skulle tage § 1 med og så se på, hvor store skattelettelser der skal til, for at dette ikke gør ondt. Det er den vurdering, jeg synes venstre ligesom mangler. Vi mener naturligvis, at der kan gennemføres langt større besparelser, end venstre foreslår, men kun hvis de samtidig kompenseres af betydelige skattelettelser, og vi er ikke engang sikker på, at man kan gå helt så langt, som venstre gør her, medmindre man har skattelettelser med. Men det er jo en afvejning og en beregning, som sagligt burde gennemarbejdes i stedet for hånligt at afvises af landets finansminister.

Derfor synes jeg, det ville have været klædeligt for vor finansminister, hvis han sagligt var gået ind i nogle overvejelser om, hvordan vi kan få økonomien til at køre anderledes i Danmark. Finansministeren nævnte intet om, at når man har det store offentlige overforbrug, forårsager det en cementering af højrentesituationen, og højrentesituationen ødelægger dansk landbrug, byggebranchen og resten af erhvervslivet. Det nævner man intet om. Finansministeren går ikke ind i nogen som helst af realiteterne i de økonomiske sammenhænge. Jeg synes, det er deprimerende, at finansministeren i den alvorlige situation, dansk økonomi er i, hånligt afviser det hele i stedet for at prøve på sagligt at gå ind i drøftelser om, hvordan vi kan klare dette. Det er trist at skulle være i et departement – et folketing, hedder det måske på dansk – hvor ministrene på den måde hånligt afviser i stedet for at sige: ja, det er korrekt, vi kan ikke magte det hele, vi bør diskutere med folketingets partier, hvordan vi kan komme et stykke længere her. Jeg er skuffet over, at socialdemokratiet er så usagligt.

Ingerlise Koefoed (SF):

I bemærkningerne til dette forslag fra venstre står der, at forslaget er en nydannelse inden for dansk politik. Tja, siger man så, måske er forslaget nyt, selv om det ligner det, der blev fremsat sidste år, men nyt er det i hvert fald ikke i tankegang og i menneskesyn; tværtimod er det et meget traditionelt forslag, og det er med de besparelser, det foreslår, værre, end venstre egentlig kan være det bekendt.

Det er ikke muligt i løbet af fem minutter at gå i detaljer med venstres forslag, og det er såmænd heller ikke nødvendigt, for mange af de ting, der står i forslaget, vender jo tilbage ved debatten af finanslovsforslaget i næste uge, og hvorfor tage forskud på den debat!

SF må naturligvis afvise forslaget, ikke fordi vi ikke synes, der kunne være brug for en anden og bedre planlægning af statens økonomi, men fordi formålet med venstres planlægning er at spare og spare og gøre det med overvægt dér, hvor besparelserne rammer dem, der i forvejen er ramt. Det eneste, man ikke vil spare på, er landbruget, erhvervslivet og forsvaret på Bornholm og andre steder – forsvaret er det i hvert fald.

Vi ville også gerne have en omlægning af finanserne, en anden skattepolitik, hvor skattebyrden blev båret af de bredeste skuldre, en anden forsvarspolitik og en anden socialpolitik. Vores politik ville også ændre den offentlige sektors form og indhold, og den ville i det lange løb gøre samfundet lettere at leve i for dem, der har det svært. Men heller ikke vores politik ville løse krisen, for den kan næppe løses under de herskende forhold, selv om venstre altså synes at tro, at man kan planlægge og spare sig frem til et bedre liberalt samfund.

Det er klart, at venstre giver den store offentlige sektor skylden for hele miseren, men man kan altså ikke lade være med at spørge sig selv, hvorfor vi egentlig har sådan en stor og tung offentlig sektor. Væksten tog til i 1960'erne, siger venstre, og så kommer der i øvrigt ingen forklaring, men det er jo nok underforstået, at det først og fremmest var for lønarbejdernes skyld, den voksede.

Men er det nu helt rigtigt? Havde erhvervslivet, som på det tidspunkt havde brug for megen arbejdskraft, ikke en lige så stor